

Elsertifikater - et unyttig og kostbart klimatiltak

Vannkraft setter Norge i en unik posisjon når det gjelder produksjon av fornybar energi. Mens målet for EU i 2020 er 20% , er allerede i dag 66% av vårt totale energiforbruk fornybart. Vår fornybarandel er suverent høyest i Europa og vi produserer mer strøm per innbygger enn noe annet land i verden. Og på tross av at vårt strømforbruk også er i verdenstoppen, produserer vi i normalår mer enn vi forbruker. Vårt forbruk per innbygger er til sammenligning 4 ganger større enn i Danmark og nær det doble av i Sverige.

Vårt potensial for energieffektivisering er ifølge Statnett 11 TWh i 2020 økende til 49,2 TWh i 2040. Mildere klima med økt nedbør, kombinert med energiøkonomisering, vil sørge for å gi oss mer elkraft enn vi har behov for i overskuelig fremtid. Vi har i tillegg omlag 50 TWh vannkraft som ikke er fredet og som kan bygges ut.

På tross av vårt unike utgangspunkt, har våre myndigheter besluttet å subsidiere en storstilt kraftutbygging som savner sidestykke i moderne tid. Beslutningen medførte at Statnett nylig varslet at de planlegger å gjennomføre investeringer på omlag 70 milliarder i kraftnettet fram mot 2020. Noe skyldes nødvendige oppgraderinger, men det meste er en konsekvens av beslutningen om å innføre elsertifikater og ikke minst planlagt vindkraftindustri.

Norge har en fornybar årlig elproduksjon på omlag 130 TWh og den var sist år på hele 148 TWh. Elsertifikatene skal finansiere utbygging av ytterligere 13,2 TWh fornybar energi frem til 2020 til en kostnad på 30 - 40 milliarder kroner. Disse pengene betales av oss kunder over den månedlige strømregningen. I prinsippet skal sertifikatene brukes til alle former for fornybar energi, herunder oppgradering av vannkraftverkene våre. I praksis ser det ut til at vindkraftlobbyen har fått gehør for at mest mulig skal tilfalle dem som vil bygge ut vindkraft. NVE har allerede gitt konsesjon på 15 TWh og har i tillegg 28 TWh vindkraftindustri under behandling.

EUs satsning på fornybar energi vil i perioder gi våre energiverk økt tilgang på billig kraft, slik at våre magasiner kan spares når importprisen er lav. Våre energiverk styres av profitt og så lenge regningen på kostbar importert kraft kan sendes videre til kundene i Norge, vil magasinene bli tappet ned når eksportprisen er høy. Norge som EUs «grønne batteri» dreier seg i liten grad om å bistå EU og redde klodens klima, men om å maksimere profitten for våre energiverk og dets eiere. Konsekvensen er at vår forsyningsikkerhet ikke lenger er våre vannmagasiner, men skitten varmekraft fra kontinentet.

Norges vannkraftsystem er i all hovedsak energidimensjonert. Det betyr at svært få kraftverk er dimensjonert for effektkjøring (toppkraft) som kan bidra effektivt med den balansekraft som EUs ustabile fornybare energi fra sol og vind krever. Norsk vindkraft vil i denne sammenheng ha liten betydning. Våre myndigheter har så langt vist liten interesse for økt installasjon i eksisterende vannkraftverk. NVE rapport 10-2011 indikerer et potensial på 20-30 GW eller nær en dobling fra dagens kapasitet på 31 GW. En slik løsning er kosteffektiv, krever langt mindre naturinngrep og vil i større grad kunne bidra med den

balansekraft våre myndigheter hevder at EU etterspør.

Sammenlignet med vannkraft er vindkraft en svært kostbar og arealkrevende form for kraftproduksjon. Kostnaden ved vindkraft er typisk omlag 60 øre per kWh, eller mer enn det dobbelte av kostnadene ved ny vannkraft. Vindkraft innebærer en investering på omlag 12 millioner per megawatt. Av investeringene forsvinner 3 av 4 kroner ut av landet og det skapes få permanente arbeidsplasser.

Investeringer som følge av elsertifikater vil tilsammen beløpe seg til omlag 200 milliarder og til tross for beløpets størrelse, er ikke en forsvarlig samordnet konsekvensanalyse blitt gjennomført. Det er heller ikke laget en nasjonal plan som viser hvor vindkraftindustri kan aksepteres og våre myndigheter har overlatt denne problematikken til markedskreftenes frie spill. Dette er tragiske feilgrep og de store negative konsekvensene er omsider iferd med å synke inn hos en stadig større del av det norske folk. Elsertifikater er i praksis blitt en ny form for distriktsutbygging, der lokal økonomi kombinert med den politiske situasjonen, avgjør kommunens holdning.

Hvorfor i all verden gjør vi så dette? Svaret er dessverre en sammenblanding av norsk energi- og klimapolitikk. Klimapolitikken er korrumpert av særinteresser ved at energiselskapene i all hovedsak er eid av stat og kommuner. Energilobbyen har i allianse med utvalgte deler av en sponset miljøvernbevegelse skapt et særnorsk klimahysteri og fått fullt gjennomslag for at vi har behov for mer fornybar energi. Her har en ukritisk presse gitt våre myndigheter god drahjelp. Flertallet i befolkningen tror følgelig at myndighetene tar klimatrusselen på alvor ved å bygge vindkraft og at vindkraften er viktig for å redde klodens klima.

Resultatet er at vi fortsatt kan utvinne olje & gass i høyt tempo uten for store protester og våre politikere kan fortsatt bevilge oss goder det over tid ikke er bærekraftig grunnlag for. En olje- & gassavhengig stat, søker desperat etter en grønn profil, slik at vårt ry som verdens mest ansvarlige og prektige nasjon ikke rases. Slik kan våre sentrale politikere fortsatt leve opp til tradisjonen som verdens «reddende engler» på den internasjonale arena.

«Grønne sertifikater» er blitt vår tids avlatsbrev symbolisert ved gigantiske vindkraftturbiner

Det er på høy tid at våre politikere, både lokalt og på Stortinget, setter seg inn i realitetene. Det er fremdeles tid til å snu, men det må skje fort - før store deler norsk natur rases og 200 milliarder av fellesskapets midler er forbrukt.

Avlatsbrev er både kostbare, unyttige og har som kjent over tid ikke ønsket virkning.